

dertil, han har en politisk Grund, og han har saglige Grunde. Selv stiller han den politiske Grund i første Linie, hvilket han gentog nu, efter at han havde udtalt det forleden Dag, idet han sagde, at det for ham væsentlige var, at det blev slaaet fast, at Sagen — det vil sige Landbefæstningen — for Fremtiden kom til at ligge i Folkets Haand, ud fra hvilken den aldrig burde være tagen i sin Tid. Naar den ærede Minister bruger de Ord, lægger han deri og kan ikke lægge deri anden Mening end den, at Spørgsmaalet om Københavns Befæstning for Øjeblikket ikke ligger i Folkets Haand, det befinder sig under, hvad man kalder provisoriske Forhold, Fæstningen er ikke lovlig, men maa gøres til det ved den Akt, han her foreslaar. Der kan som sagt ikke ligge anden Mening deri. Men i saa Tilfælde kan Ministeren umuligt fastholde den. Han kan ikke fastholde den mod min Mening og heller ikke mod de mangfoldige andres Mening, jeg kunde nævne her, men han kan særlig ikke fastholde den overfor sin egen tidligere bestemt udtalte Mening.

Og det, der interesserer mig her, er, at jeg kan fremføre bestemte Udtalelser fra det ærede Medlem fra Ringkøbing (J. C. Christensen) som Ordfører for Finansloven, sidste Gang, jeg var Medlem af dette Ting, i Vinteren 1896, bestemte Ord mod den nuværende Forsvarsminister. Situationen, under hvilken de kom frem, var følgende: Under anden Behandling af Finansloven i Samlingen 1895—96 var den nuværende Minister en af Venstres to Ordførere, og under ham sorterede bl. a. Krigsministeriet. Det samme Medlem, der nu er Socialdemokratiets Ordfører i saadanne Spørgsmaal, det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen), var ogsaa den Gang Socialdemokraternes Ordfører og havde stillet Forslag om visse Nedsættelser i Dag- og Kantonnementspenge til Mandskabet, som laa ude i Landbefæstningen. Disse Nedsættelser bekæmpede den nuværende Forsvarsminister som Ordfører meget stærkt og kritiserede dem meget skarpt. Det er just hans Ord ved denne Lejlighed, jeg vil tillade mig at fremdrage her, fordi de, saa vidt jeg kan se, vende sig mod det Standpunkt, Ministeren indtager nu. Denne Udtalelse findes i Folketingstidende Sp. 3035—36 for den 22. Januar 1896 — det er kun nogle faa Linier, som jeg med den ærede Formands Tilladelse skal oplæse.

Udtalelserne var henvendte til det ærede Medlem for Københavns Amts 2den

Valgkreds og lyde saaledes: „Det er muligt, at det ærede Medlem, som har stillet dette Forslag, gaar ud fra den Betragtning — det er muligt, siger jeg, jeg ved det ikke —, at Landbefæstningen, hvorpaa disse Mennesker skulle lægges ud, er en ulovlig, en provisorisk Foranstaltning. Men denne Betragtning synes jeg dog ikke, det ærede Medlem kan fastholde. Da vi jo alle have sagt, at det, der skete i 1894, var, at Fæstningen blev godkendt og lovlig, kan man ikke samtidig sige, at den er ulovlig og provisorisk. Begge Dele kunne ikke være Tilfældet“. Allerede dette var en klar Udtalelse, og den varierede den daværende Ordfører gentagne Gange i Løbet af den samme og de følgende Dage under Diskussionen med den socialdemokratiske Ordfører. Jeg vil gerne have Lov til kun at nævne en af disse Udtalelser, fordi den i særlig skarp og prægnant Form gav det Standpunkt, som jeg her ønsker at slaa fast. Den 23. Januar, Dagen efter, sagde den nuværende Forsvarsminister i samme Diskussion til det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds: „Sagen er ganske simpel og nøgen den, at det ikke er i Befæstningen i og for sig, det ulovlige ligger, men i de Mænd, der skabte Befæstningen“. Jeg har Lyst til at understrege dette, thi det er rigtigt og selvfølgelig. Men han tilføjede: „Fæstningen er i Øjeblikket en Statsinstitution, jeg beklager det, men den er indført paa lovlig Maade paa vort Statsbudget“. Naar det ærede Medlem som Ordfører sagde det den Gang, maa det fremhæves, at der siden ikke er sket noget, som har forandret dette. Den Fæstning, som var lovlig bygget den Gang, er ikke bleven ulovlig siden.

Det var klare og bestemte Ord, hvori den nuværende Minister udtrykte sig, og han kan, mener jeg, ikke indvende noget, naar jeg anvender de samme Ord overfor ham, som han anvendte overfor det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds, og siger, at han kan ikke fastholde den Betragtning, at der her er noget at drage ind under Folkets Herredømme, som ikke i dette Øjeblik er under Folkets Herredømme; thi der er ikke her noget ulovligt at gøre lovligt i dette Øjeblik, det er sket i Forvejen. Det er derfor, at det Forhold eksisterer, at Landstinget har en Medbestemmelsesret, naar der er Spørgsmaal om de nuværende Fæstningsværkers Nedlæggelse. Det vilde Landstinget ikke have, hvis der forelaa en ulovlig Akt, som